

HIPPOCRATIS

Loci aliquot, quorum alios omnino & paenè ad
verbum, alios ex parte

CELSUS

interpretatus est,

ab

HENRICO STEPHANO

Collecti & inter se collati.

HIPPOCR. Aph. sectione 2. articulo 16.

Ὅκκι λιμός, ἢ δεῑ πονείν.

CELSUS lib. I. cap. 2.

Si quibus de causis futura inedia est, labor omnis vitandus est.

HIPPOCR. Aph. sect. 2. art. 4.

Οὐ πολλοσημονή, ἢ λιμός, ἢ δ' ἄλλο ἔδειν ἀγαθόν ὅ, π ἂ μᾶλλον τ' φύσως ἦ.

CELS. lib. I. cap. 3.

Neque verò ex multa fame, nimia satietas, neque ex nimia satietate fames idonea est.

HIPPOCR. Aph. sect. 2. art. 50.

Δεῑ οὐδ' ἐς τὴν συνήθει μὲν βιάσθαι.

CELS. lib. I. cap. 3.

Ergo quum quis mutare aliquid volet, paulatim debet affuocere.

HIPPOCR. Aph. sect. 2. art. 49.

Οἱ εἰδησθηροὶ τὴν συνήθει πένους φέρειν, καὶ ὅσιν ἀδυνάτους ἢ γέροντες, ἢ ἀσυνήθων ἰατρῶν τε καὶ νέων, ῥᾶρον φέρουσι.

CELS. lib. I. cap. 3.

Omnem etiam laborem facilius vel puer vel senex, quam insuetus homo, sustinebit.

HIP-

H I P P O C R. lib. De salubri diaeta.

Ὅπως ἢ εἴωθε & μὴνός τις ἐξεμίσει, ἀμεινον ἐφεξῆς πιπέδα
τὸς ἐμέτους ἐν δυσιν ἡμέρησι, μάλιστα ἢ Διὰ πεντεκαίδεκα.

C E L S. lib. I. cap. 3.

Qui vomere bis in mense vult, melius consulat, si biduo
continuarit, quàm si post quintumdecimum diem vomuerit.

H I P P O C R. Aph. sect. I. artic. 13.

Γέροντες ἀφορώτατα νηστῆν φέρονσι, δότι οἱ κατῆρηγό-
τες ἤκιστα μειράκια, πικρῶν ἢ μάλιστα παιδία.

C E L S. lib. I. cap. 3.

Quod ad aetates verò pertinet, inedia facillimè susti-
nent mediae aetates, minus juvenes, minimè pueri & sene-
ctute confecti.

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 20.

Ὁκρόσι νεοισιν εἶσιν ἐν κοιλίᾳ ὑγραί εἰσι, τῆσι δὲ
γροφώκεσι ξηραίνον· ἠρόσισι ἢ νεοισιν εἶσιν ἐν κοιλίᾳ ξηραί
εἰσι, τῆσισι πρεσβυτέροισι γροφώκοισι ὑγραίνον.

C E L S. lib. I. cap. 3.

Quibus juvenibus fluxit alvus, plerumque in senectute
contrahitur: quibus in adolescencia fuit adstricta, saepe
in senectute solvitur.

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 53.

Ὁκρόσι τὸς κοιλίας ὑγρῶς ἔχουσιν, νέοι μὲν ὄντες, βέλτερον
ἀπικλάσασσι τὸς ξηρῶς ἐχόντων· ἐς ἃ τὸ γῆρας, καί οἱ ἀ-
πικλάσασσι.

C E L S. lib. I. cap. 3.

Melior est autem in juvene fusior [alvus,] in sene ad-
strictior.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 18.

Τὸ ψυχρὸν πολέμιον ὀσέοισιν, ὀδύσι, κούρεσι, ἐγκεφάλῳ,
νωπιάῳ μελώ.

C E L S. lib. I. cap. 9.

Frigus inimicum est seni, tenui, vulnere, praecordiis,
intestinis, vesicae, auribus, coxis, scapulis, naturalibus,
ossibus, dentibus, nervis, vulvae, cerebro,

H I P-

HIPPOCR. Aph. sect. 5. art. 16.

Τὸ θερμὸν βλάπτει ταῦτα, πλεονάκις χρωμαδμοισι' σκεκῶν ἐνηλίωσιν, νόσον ἀκρότητα, γνάμης νάρκασιν, αἰμορραγία, λειποθυμία.

C E L S. lib. 1. cap. 9.

Si nimius est [calor] corpus effeminat, nervos emollit, stomachum solvit.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 19.

Νοσήματα ἢ πάντα μὲν ἐν πάσῃσι τῆσιν ἄρῃσι γίνετ', μᾶλλον δ' ἐνια καὶ ἐνιας αὐτέων κ' γίνετ' κ' παρεξέυετ'.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Non quò non omni tempore, in omni tempestatum genere, omnis habitus homines per omnia genera morborum & aegrotent & moriantur, sed quòd frequentius tamen quaedam eveniant.

HIPPOCR. Aph. sect. 2. art. 39.

Οἱ πρεσβύτ' ἢ νέων τὰ μὲν πολλά νοσέουσιν ἕσσον· ἴσσι δ' αὖ αὐτέσι (ἢ γηρία νοσήματα γηρία), τὰ πολλά ξυμπεθνήσκου.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Longis morbis senectus, acutis adolescentia magis patet.

HIPPOCR. Aph. sect. 2. art. 54.

Μεγίστη ἢ σάματ' ἐνεάσση μὲν, ἐλοσθέρων κ' σὺν αἰείδεις· ἐγλήσση ἢ, διαρῃσιν κ' χείρον ἢ ἐλασσάν.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Nam longa statura ut in juvena decora est, sic matura senectute conficitur.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 20.

Τὰ μὲν γ' ἢ τὰ μαιικά κ' τὰ μελαγχολικά κ' τὰ ἐπιληπτικά, κ' αἰματ' ῥύσιες, κ' κυνάχου κ' κόρυζου, κ' βροχιοι κ' λέπται, κ' βίχτες, κ' λειχλίτες κ' ἀλφοὶ κ' ἐξωθήσιες ἐκλάσσει πλείσση, κ' φύματα κ' δ' ἄρῃσι.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Ergo tum [vere] lippitudines, pustulae, profusio sanguinis, abscessus corporis, quae ἀποσθήματα Graeci nominant; bilis

bilis atra quam *μελαγχολίαν* appellant, insania, morbus comitialis, angina, gravedines, destillationes oriri solent. Hi quoque morbi, qui in articulis nervisque modò urgent, modò quiescunt, tum maximè & inchoantur & repetunt.

H I P P O C R. Aph. sect. 3. artic. 22.

Τῶ ἢ φθινόπωρον ἢ τῷ θερινῶν τὰ πολλὰ καὶ πυρετοὶ πεπραταῖοι καὶ ἀλάνητες, καὶ ἀλλήνες καὶ ὑδρωπες, καὶ φθίσιες, καὶ σπυγίαι, καὶ λειεντερίαι καὶ δυσεντερίαι, καὶ ἰσχυαδες καὶ κυνάγχαι, καὶ ἄσθματα καὶ εἰλεοί, καὶ ἐπιληψίαι καὶ τὰ μανικά καὶ τὰ μελαγχολικά.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Vix quicquam ex his in autumnum non incidit: sed oriuntur eo quoque tempore febres incertae, lenis dolor, aqua intercutis, tabes, quam Graeci *φθίσιν* nominant: urinae difficultas *σπυγίαι* quam appellant: tenuioris intestini morbus, quem *εἰλεὸν* nominant. Fit item laevitas intestinorum, quae *λειεντερία* vocatur: coxae dolores, morbi comitiales.

H I P P O C R. Aph. sect. 3. art. 21.

Τῶ ἢ θέρους ἢ ἐν τῷ περὶ τῶν καὶ πυρετοὶ ξυνοχέες, καὶ καύσοι, καὶ τετρατοὶ πυρετοὶ καὶ πεπραταῖοι, καὶ ἔμετοι, καὶ ἀφύρροια, καὶ ὀφθαλμιαί, καὶ ὠτων πόνοι, καὶ σμῶτων ἐλκώσιες, καὶ σπητιδόνες αἰδοίαν, καὶ ἰδρωα.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

At aestas non quidem vacat plerisque ab his morbis, sed adjicit febres vel continuas vel ardentis vel tertianas, vomitus, alvi dejectiones, auricularum dolores, ulcera oris, cancos, & in caeteris quidem partibus, sed maximè obfcoenis, & quicquid sudore hominem resolvit.

H I P P O C R. Aph. sect. 3. art. 23.

Τῶ ἢ χειμῶνος, πλῶσθιδες, ἀπειπομοίαι, λήθαργοι, κέρυζαι, βρογχίαι, βῆχες, πόνοι στήθων, πόνοι πλῶσθων, ὀσφύων, κεφαλαλγία, ἰλιγοί, δῆπληξία.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Hyems autem capitis dolores, tussim & quidquid in faucibus, in lateribus, in visceribus mali contrahitur, irritat.

H I P-

H I P P O C R. Aph. sect. 3. artic. 5.

Ἦν ὃ βόρειον ἢ βύχες, Φάρυγγες, καιλίαι σκληροί, δυσ-
κείαι Φελκώδεις, ὀδύνη πλυσίμων, σήψαν.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Ex tempestatibus aquilo tussim movet, fauces exasperat,
ventrem adstringit, urinam supprimit, horrores excitat:
item dolores lateris & pectoris.

H I P P O C R. Aph. sect. 3. art. 5.

Νότοι, βαρυήχοι, ἀχλυνώδεις, κερθασειμοί, νηροί, ἀγ-
λυήσι.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Auster aures hebetat, sensus tardat, capitis dolores mo-
vet, alvum solvit, totum corpus efficit hebes, humidum,
languidum.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 16.

Τὸ θερμὸν βλάβησι ταῦτα πλεονάκεις ζεωμήριοι, σκεκῶν
ἐκδηλωσιν, νόσον ἀκρότητων, γνάμης νάρκωσιν, αμφορά-
γίας, λεπτοθυμίας. τὸ ὅ ψυχρὸν, σπασμὸς, πικνύσι, με-
λαυμὸς, & ῥίγησιν πυρετώδεα.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Denique omnis calor & jecur & lienem inflammat: men-
tem hebetat, ut anima deficiat, ut sanguis prorumpat. Fri-
gus modò nervorum distentionem, modo rigorem infert:
(illud σπασμὸς, hoc πίκνυσι Graece nominatur) nigritiem in
ulceribus, horrorem in febribus excitat.

H I P P O C R. Aph. sect. 3. art. 16.

Νοσήματι δὲ ἐν μὲν τῆσιν ἐπιμβείησιν ὡς πρὸ πολλὰ ῥίγησιν,
πυρετοί τε μακροί, & κελίης ῥύσιες, & σιπιδόνες, & ἐπιλη-
πτοί & δαίπληκτοι, & κυναίχαι. ἐν ὅ τῆσιν αἰχμοίσι, φθι-
νώδεις ἰφθαλμοί, ῥοδελίδες, τραγίχαι & δύσειτελαι.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

In siccitatibus acutae febres, lippitudines, tormina, uri-
nae difficultas, articularum dolores oriuntur. Per imbres
longae febres, alvi dejectiones, angina, cancri, morbi
comitiales, resolutio nervorum, quam ἀγλυήσιν Graeci no-
minant.

H I P P O

HIPPOCR. Aph. sect. 3. tit. II.

Πεὶ δὲ τὸ ἄριον, ἐν μὲν ὁ χειμῶν ἀρχικρὸς καὶ βόρειος
 ἤνθη, τὸ δὲ ἄρ' ἐπομβρὸν καὶ νότιον, ἀνάγκη δὲ ἕρως πυρε-
 τὸς ὄξει, καὶ ὀφθαλμίας, καὶ δυσεντερίας γίνεσθαι, μάλιστα
 τῷ γυναικί καὶ ἀνδρῶν τοῖσιν ὑγροῖσι πᾶσι φύσει. 12 Ἦν δὲ
 νότιος ὁ χειμῶν καὶ ἐπομβρὸς καὶ δόξιος ἤνθη, τὸ δὲ ἄρ' ἀ-
 ρικρὸν καὶ βόρειον, αἰ μὲν γυναικὸς ἦσιν οἱ τοιοῖ, ἀπὸς τῶ ἤ-
 ἐν πάσι ἀσθενέσιν ἐκπατέσκειν· αἱ δὲ ἀντὶ τῶσιν ἀκα-
 τία καὶ νοσώδεα τὰ παιδία πικρῶν ὡς ἢ τῶ ἄρ' ὑπὸ δαί-
 λου, ἢ λεπτά καὶ νοσώδεα ζῆν ἔονται. τοῖσι δὲ ἀποσι δυσεν-
 τερίας καὶ ὀφθαλμίας ξηρὰ γίνονται· τοῖσι δὲ πρεσβυτέροις
 κατάρροοι συντίμως δὴκνύντες.

CELS. lib. 2. cap. I.

Si hyems sicca septentrionales ventos habuit, ver autem
 austros & pluvias exhibet, ferè subeunt lippitudines, tor-
 mina, febres, maximeque in mollioribus corporibus, ideo-
 que praecipue in mulieribus. Si verò austri pluviaeque hye-
 mae occuparunt, ver autem frigidum & siccum est, gravi-
 dae quidem feminae quibus tum adest partus, abortu
 periclitantur: haec verò, quae gignunt, imbellos vixque vi-
 tales edunt. caeteros lippitudo arida, &, si seniores sunt,
 gravedines atque destillationes malè habent.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 6.

Ὅσῳ τῶ ἤρ' ἤνθη ἢ ἔσται ὁμοιον, ἰσώτως ἐν τοῖσι πυρε-
 τοῖσι πολλαῖς ἀσθενέσιν γένη.

CELS. lib. 2. cap. I.

Ubi primò calor à primo vere orsus, aestatem quoque si-
 milem exhibet, necesse est multum sudorem in febribus sub-
 sequi.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 13.

Ἦν δὲ ἕρως ἀρχικρὸν καὶ βόρειον ἤνθη, τὸ δὲ φθινόπωρον
 ἐπομβρὸν καὶ νότιον, κεφαλalgίαι ἐς τὸ χειμῶνα γίνονται, καὶ βή-
 χες, καὶ βρογχίαι, καὶ κέρυλαι· ἐνίοισι δὲ καὶ φθίσεις.

CELS. lib. 2. cap. I.

At si sicca aestas aquilones habuit, autumno verò imbres
 austrique sunt, tora hyeme, quae proxima est, tussis, destil-
 latio, raucitas, in quibusdam etiam tabes, oriuntur.

HIP-

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 14.

Ἦν δὲ βόρειον τὸ φθινόπωρον ἢ καὶ ἄνθρωποι, τοῖσι μὲν ὑγροῖσι
εἴησι τὰς φύσεις, καὶ τῆσι γυναιξί, ζυμοφορον· τῆσι δὲ λοι-
ποῖσιν ὀφθαλμικῆ ἐστὶν ἡ ξηραὶ· καὶ πυρετοὶ ὀξείες καὶ κρύζουσαι,
εἰσὶσι δὲ καὶ μελαγχολία.

C E L s. lib. 2. cap. 1.

Sin autumnus quoque aequè sicus, iisdem aquilonibus
perflatur, omnibus quidem mollioribus corporibus, inter
quae muliebria esse proposui, secunda valetudo contingit:
durioribus verò instare possunt & aridae lippitudines, & feb-
res partim acutae partim longae, & hi morbi, qui ex atra
bile nascuntur.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 18.

Κατὰ δὲ τὰς ἄρας τὸ μὲν ἦρ καὶ ἄκρα τὸ ἥρετον, οἱ παῖ-
δες καὶ οἱ τῶν ἰσχυρῶν, τῆσιν ἡλικίῃσιν ἀεὶ τὰ τε ἀφύγεται
καὶ ὑγαινοῦσι μάλιστ'· τὸ δὲ ἥρετον καὶ τὸ φθινόπωρον, μέγιστα
μὲν τῶν, οἱ μέγιστοι· τὸ δὲ λοιπὸν καὶ τὸ χειμῶν, οἱ μέγιστοι
τῆσιν ἡλικίῃσιν.

C E L s. lib. 2. cap. 1.

Quod ad aetates verò pertinet, pueri proximique his
vere optimè valent, & aestate prima tutissimi sunt: senes,
aestate & autumni prima parte: juvenes hyeme, quique in-
ter juventam senectutemque sunt.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 24.

Ἐν δὲ τῆσιν ἡλικίῃσιν τοιαύτῃ ζυμοβαίνει. Τοῖσι μὲν σμικροῖσι
καὶ νεογνοῖσι παιδίοισιν ἄφραγ, ἔμετοι, βῆχες, ἀρρυθμιαί,
φόβοι, ὀμφαλῶ φλεγμοναί, ὄτων ὑγρότητες. 25 Πρὸς δὲ τὸ
ὀδοντοφυεῖν παρὰ τὴν ἄσπιν, ἕλκον ὀδαξισμοὶ, πυρετοὶ, ασπασμοὶ,
ἀφύγεται· καὶ μάλιστ' ὅταν ἀνάσσει τὰς κυνόδονας· καὶ τῆσι
παχυτάτοισι τῶν παίδων, καὶ τῆσι σκληρῶς τὰς κριθίας ἔχουσι.
26 Πρεσβυτέροισι δὲ ἰσχυροῖσι, πνεύματι, σπασμὸς καὶ
τ' ἰσθμὸς εἴσιν ὄστις, ἄσπασμοι, λιπάσεις, ἑλμινθες ἐπιούλαι,
ἀσπασμοί, ἀκροχορδόνες, σπασμολογία, χοιρο-
δές, καὶ τὰλλα φύματα, μάλιστ' ὅταν παρὰ τὸν ἰσθμὸν.
27 Τοῖσι
δὲ ἔτι πρεσβυτέροισι καὶ παρὰ τὸν ἰσθμὸν παρὰ τὸν ἰσθμὸν, τῆσιν τε
τὰ πλάκα, καὶ πυρετοὶ χρονοὶ μακροὶ, καὶ ἐν ἰσθμῶν ἀμω-
ρῶσεις. 28 Τὰ δὲ πλείεστα τῆσι παιδίοισιν πάθηα κελίεσσι, τὰ
μὲν ἐν πνεύματι καὶ ἡμέρησι, τὰ δὲ ἐν ἰσθμῶν καὶ
ἐν ἰσθμῶν

ἐπιπείνει τὴν δὲ, ὡς τὴν ἡδὴ ἀσθάρουσι. ὅτι δ' αὖ
 ἀμείνη τοῖσι παιδοῖσι, καὶ μὴ ἀπλοδῆ ἀεὶ τὸ ἡδύσκουεν,
 ἢ τῆσι θήλεσι ἀεὶ πῆς ἔ καταμύωσι ρήξιας, χρονίζον εἰώθη.
 29 Τοῖσι δὲ νενησκαίειν, αἰμαίῳ πίσεις, φθίσεις, πυρε-
 τὶ ὄξεις, ἐπιληψίας, καὶ τὰ αἰ νοσήματα, μάλιστα δὲ τὰ
 ἀσθηρηθρα. 30 Τοῖσι δὲ ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν ταντῶν, ἀδύμα-
 τα, πλιδυρίπδες, ἀειπιδυμονίαι, λήθηρη, φρενίπδες,
 καύσαι, διάρροιας χρονίαι, χολέραι, δυσεντερίαι, λαϊεντερίαι
 αἰμορροΐδες. 31 Τοῖσι δὲ στυφύτησι, δύσαστοι, καταρροοί βροχί-
 δεες, τραχηλαί, δυσκλαί, ἄσθρων πόνοι, νεφελίδες, ἰλιγ-
 τοί, ἀσπληνίαι, κίχηξιαί, ζυμοὶ Ἐσώματ' ἔλα, ἀρετανίαι,
 κοιλίης καὶ ὀφθαλμῶν καὶ βινῶν ὑψητότες, ἀμβλυωπίαί, γλαυ-
 κώσεις, βαρυκοίαι.

C E L S. lib. 2. cap. 1.

Tum siqua imbecillitas oritur, proximum est, ut infantes teneroque adhuc pueros serpentina ulcera oris, (quae ἀσθάραι Graeci nominant) vomitus, nocturnae vigiliae, aurium humor, circa umbilicum inflammationes exercent. Propriae etiam denticentium gingivarum exulcerationes, distentiones nervorum, febriculae interdum, alvi defectiones, maximeque caninis dentibus orientibus, male habent, quae pericula plenissimi cojusque sunt, & cui maxime venter adstrictus est. At ubi aetas paululum processit, glandulae, & vertebrarum, quae in spina sunt, aliquae inclinationes: strumae, verrucarum quaedam genera dolentia (ἀκροχορδόναι Graeci appellant) & plura alia tubercula oriuntur. Incipientem vero jam pube, ex iisdem multae & longae febres, sanguinis ex naribus curtus. Maximeque omnis pueritia primum circa quadragesimum diem, deinde septimo mense, tum septimo anno, postea circa pubertatem periclitatur. Si qua etiam morborum genera in infantem inciderunt, ac neque pubertate neque primis coitibus neque in femina primis menstruis finita sunt, ferè longa sunt. Saepius tamen morbi pueriles, qui diutius manserunt, terminantur. Adolescentia morbis acutis, item comitialibus tibi que maxime objecta est, saepeque juvenes sunt, qui sanguinem expuunt. Post hanc aetatem laterum & pulmonis dolores, lechargus, cholera, infantia, sanguinis per quaedam etiam velut ora venarum (αἰμορροΐδες Graeci appellant) profusio. In senectute, spiritus & urinae difficultas, gravido, articulorum & renum dolores, nervorum resolutiones, malus corporis habitus, (κίχηξιον Graeci appellant)

Z z noctur-

nocturnae vigiliae, vitia longiora aurium, oculorum, etiam
narium: praecipueque soluta alvus, & quae sequuntur hanc,
tormina vel laevitas intestinorum, caeteraque fusi ventris
mala.

H I P P O C R. sect. 2. Aph. artic. 44.

Οἱ παχέες σφάραγες καὶ φύσιν ταχυτάταται γίνονται μάλλον ἢ
ἰσχυρῶν.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Obesi plerumque acutis morbis & difficultate spirandi stran-
gulantur, subitoque saepe moriuntur: quod in corpore te-
nuiore vix evenit.

H I P P O C R. Aph. sect. 1. art. 3.

Ἐν τῷ γυμναστικῷ αἱ ἐπὶ ἄκρον διεξίαι, σφαλεραί, ἢ
ἐν τῷ ἰσχυρῷ ἴσονται, καὶ γὰρ δυνάμει μῦθον ἐν τῷ αὐτῷ, ἢ δὲ
ἀσθενέειν. ἐπὶ δὲ οὐκ ἀσθενέειν, σὺν ἢ δυνάμει ἐπὶ τὸ
βέβηκεν ἐπιδιδόναι. λείπει ἂν ἐπὶ τὸ χεῖρον.

C E L S. lib. 2. cap. 2.

Ergo si plenior aliquis & speciosior & coloratior factus
est, suspecta habere bona sua debet. quae quia neque in
eodem habitu subsistere neque ultra progredi possunt, sere
retro, quasi ruina quadam, revolvuntur.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Θανατῶδες δὲ καὶ τὸ κεχρηῶτα καθόσθεν αἰεὶ, καὶ τὰ σπεί-
λαι ἰσχυρῶν κειμήρια ξυλκεκαμῦρα εἶναι ἰσχυρῶς καὶ ἀσθενέει-
μῦρα. ἀνακαθίζεν δὲ βέβηκεν ἢ νοσέοντα, ἢ νόστου ἀκμαζέσης,
πονηρὸν μὲν ἐν πᾶσι τοῖσι ὀξείσι νοσήμασι, κάκιον δὲ ἐν τοῖσι
ἀσθενέειν ἀσθενέειν.

C E L S. lib. 2. cap. 4.

Contrà gravis morbi periculum est, ubi supinus aeger ja-
cet, porrectis manibus & cruribus: ubi residere vult in ipso
acuti morbi impetu, praecipueque pulmonibus laboranti-
bus.

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 3.

Ἰπνός, ἀρρητινή, ἀμφοτέρω. Ἐ μάλλον χυμώδρα, κακῶς.

C E L S.

C E L S. lib. 2. cap. 4.

Aequè verò signum malum est, etiam somno ultra debi-
tum urgeri.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Ἐμελιῶδες δὲ ἀφελιμώτατον, ὁ φλίγματον καὶ χολῆς ξυμ-
μεμιγμένον, καὶ μὴ παχὺς κάρτε μὴδὲ πολὺς, ὡς μάλιστ' αἰ-
γὸ ἀκρητέστεροι, κακίως εἰσίν. εἰ δὲ εἴη τὸ ἐμολίμνον πρᾶσοφδὸς
ἢ πέλιον ἢ μέλιον, ἢ ὄ, πᾶν ἢ τῶν ἢ ζῶντων, νομίζουσιν
ἢ πνιγρὸν εἶναι.

C E L S. lib. 2. cap. 4.

Vomitus etiam periculosus est sinceræ pituitæ vel bilis,
pejorque, si viridis aut niger est.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Εἰ ἢ εἴη πύ, τε ἕρον ὑπερῆρον, ἢ ἢ ὑπόστασις αὐτῆς ὁμοίῃ
ἢ λείῃ, πολὺ χρονιώτερον μὴ τῶν ἢ πρῶτη γίνε, στυπτερον ἢ
κάρτε, κρημνώδεις ἢ ἐν τῶν ἢ ὑπόστασις, πνιγρῆ, τῶ-
ν δὲ εἰσι κακίως αἰ πτωλώδεις. αἰ λυκαὶ ἢ ἢ λεπταί,
κάρτε φλαῦρα, τῶν δ' ἢ ἐπ κακίως εἰσίν αἰ πτυρώδεις.

C E L S. lib. 2. cap. 4.

At mala urina est, in qua subsidunt subrubra aut livi-
da: deterior, in qua quasi fila quaedam tenuia atque alba:
pessima ex his, si tanquam ex furfuribus factas nubeculas
representent.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 72.

Ὅριστον ἕρα ἀφανέα λυκα, πνιγρῆ· μάλιστ' αἰ
τῶν φρενιτικῶν ἐπιφαίνε].

C E L S. lib. 2. cap. 4.

Diluta quoque atque alba [urina,] vitiosa est, sed in phreni-
ticis maxime.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Ἰδαρές δὲ κάρτε ἢ λυκὸν ἢ χλωρὸν ἢ ἐρυθρὸν ἰχυρῶς ἢ αἰ-
φρώδεις ἀφελιμώτερον, πνιγρῆ ταῦτα πνιγρῆ. ἐπ δὲ πνιγρὸν καὶ
στυπτερον τε ἐν ἢ γλίτ' ἢ λυκὸν ἢ ὑπερῆρον ἢ λείον. τῶ-
ν δὲ ἢ πνιγρῶν ἢ ἐπ κακίως εἰσίν αἰ πτυρώδεις ἢ πύλιον ἢ
ἢ ἢ ἢ κάρτε.

Z. 2

C E L S.

C E L S. lib. 2. cap. 4.

Utique si quod descendit, est perliquidum aut albidum aut pallidum aut spumans, [periculosum est.] Praeter hæc periculum ostendit id, quod excernitur, si est exiguum, glutinosum, laeve, album, idemque suppalidum: vel si est aut lividum aut biliosum aut cruentum aut peioris odoris quam ex consuetudine.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 37.

Οἱ ψυχροὶ ὑδρῶτες ζῶν μὲν ἔξει πυρετῶ γιγνώμην, θάκτον· ζῶν πενήτωρ δὲ, μήκῃ νόσου σημαίνει. 4^ο Καὶ ὅτι ἐν ὄλω τῷ σώματι μεταβολαί, καὶ μὴ τὸ σῶμα καταψύχεται ἢ αὐτῆς θερμίνονται, ἢ χρώμα ἕτερον ἐξ ἑτέρας γίγνηται, μήκῃ νόσον σημαίνει.

C E L S. lib. 2. cap. 5.

Ubi frigidus sudor inter febres non acutas circa caput tantum & cervicem oritur: aut ubi corpus modo frigidum modo calidum est, & color alius ex alio fit, [longus morbus fit.]

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 28.

Τῶν πυρεσόντων μὴ παντάπασιν ἐπιπολαιῶς τὸ Διὰ μὲν, καὶ μήτην ἐνδοθέναι τὸ σῶμα ἢ καὶ συντήκεσθαι μάλλον ἢ καὶ λήθην, μοχθηρόν. τὸ μὲν γὰρ, μήκῃ νόσου σημαίνει· τὸ δὲ, ἀσθένειαν.

C E L S. lib. 2. cap. 5.

Aut ubi aeger parum pro spatio emacrescit, [longius tempus habiturum morbum colligimus.]

H P P O G N Ω Σ Τ Ι Κ.

[Σκέπτεσθαι δὲ χρὴ ὅτι. Ἐν τοῖσιν ἔξει(ται) νοσήματι πρῶτον μὲν τὸ ἀσθενῆσαι ἢ νοσοῦν(τα), εἰ ἕμοιον ἐστὶ τοῖσι τῶν ἰσχυρόντων· μέγιστα δὲ εἰ αὐτὸ ἴσων ᾧ· ἅπαντα γὰρ ἂν ἢ ἀείρονται. τὸ δὲ ἐλασπώτατον ἢ ὁμοίον, δεινότερον.] εἴη δὲ αἰ τὸ τοῖσδε, ῥίσι ἔξῃα, οφθαλμοὶ κρότοι, κρόταφοι συμπεπληκότες, ὡτα ψυχρὰ ἢ συνεσταλμένα, ἢ οἱ λοβοὶ τῶν ὠτων ἀπετραμμένοι, ἢ τὸ δέρμα τὸ ἀπὸ μίτωπον σκληρόν τε καὶ περὶ τε μέρων καὶ καρφαλέων ἴσων, καὶ τὸ χρώμα ἀσθενῆσαι χλωρόν τε ἢ καὶ μέλαν ἴσων, καὶ πλιόν ἢ μολιθεῶδες. μὴ μὲν οὖν ἐν δόχῃ τὸ νόσον τὸ ἀσθενῆσαι τοῖσιν ἢ, καὶ μήπω ἴσων τε ἢ τοῖσιν ἄλλοισι σημείοισι ζωντεκμύρεσθαι, ἢ πενέρεσθαι χρὴ μὴ ἠρῶρησεν ἄθραπ(τα), ἢ

τὰ τῆς κριλῆς ἐξυγρασμένα ἢ ἰχυρῶς, ἢ λιμῶδές τι ἔχη αὐτὴν.
καὶ μὴ μόνον τι τῆς τῆς ὁμοιοῦς, ἢ ὅσον νομίζεν δεῖν εἶναι. καὶ
νεῖ δὲ τὰ ταῦτα ἐν ἡμέρῃ τε καὶ νυκτὶ, καὶ διὰ ταῦτα τὰς
ἀσθενείας τὸ ἀσθενεῖν τιθέται ἢ.

C E L S I. lib. 2. cap. 6.

Ad ultima verò jam ventum esse testantur, nares acutae,
collapsa tempora, oculi concavi, frigidae languidaeque au-
res, & imis partibus leniter versae, cutis circa frontem du-
ra & intenta, color aut niger aut perpallidus: multoque
magis, si haec ita sunt, ut neque vigilia praecesserit, neque
ventris resolutio, neque inedia, ex quibus causis interdum
haec species oritur, sed uno die finitur.

P A U L O P O S T.

Ὡς δὲ τῶν παλαιότερον εἶναι τῶν νόσων ἢ τραυματικῶν ἢ πε-
πραταῖς τῶν ἀσθενεῖν τιθέται ἢ, καὶ τῶν ἐπιπέδων, καὶ τῶν
ἐν τῶν ἀσθενεῖν ἐκείνου, καὶ τῶν σημείων σιμῆται, τὰ τε ἐν
αὐτῶν ἐπιπέδων ἀσθενεῖν, τὰ τε ἐν τῷ σώματι, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐ-
φθαλμοῖσι. καὶ ἢ τῶν αἰνῶν φθόρων ἢ δακρυῶν ἀσθενεῖν
ταῖς, ἢ ἀσθενεῖν, ἢ ἰσχυρῶς ἐλάσσαν γίνεται, ἢ
τὰ λευκά ἐπιπέδων ἰχυρῶν, ἢ πέλιον βλέφαρον, ἢ φλέβια μέλαινα
ἐν αὐτοῖσι ἐχῶν, ἢ λευκὰ φαίνονται καὶ τὰς ἄλλας, ἢ τῶν
ἐπιπέδων ἢ ἐπιπέδων, ἢ ἐπιπέδων ἰχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς
αἰσθητικῶν ἢ ἀλαμπῆς, ἢ τῶν ἰσχυρῶν ἐπιπέδων ἀσθενεῖν
ἢ ἰσχυρῶς ἢ ταῦτα πάντα κακὰ νομίζεν καὶ ἄλλοι εἶναι.
σκοπεῖν δὲ καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἐπιπέδων ἐν τοῖσι
ὑποισιν. καὶ ἢ τῶν φαίνονται τῶν λευκῶν, τῶν βλέφαρον καὶ
ἐπιπέδων, καὶ ἐν ἀσθενεῖν ἢ φαρμακωπίης εἶναι ἢ μὴ
εἶναι τῶν ἀσθενεῖν, φλαῦρον το σημεῖον καὶ ἰσχυρῶς
λίαν. καὶ ἢ καμπύλον ἢ ἰσχυρῶς γίνεται, ἢ πέλιον ἢ ἰσχυρῶς βλέ-
φαρον ἢ καὶ ἢ ἢ, μετὰ τῶν τῶν ἄλλων σημείων, εἶδεναι
καὶ εἶναι εἶναι.

C E L S I. lib. 2. cap. 6.

Si verò in morbo vetere jam triduo talis est, in propin-
quo mors est: magisque, si praeter haec oculi quoque lumen
refugiunt & illacrymant, quaeque in iis alba esse debent,
rubescent, atque in iisdem venulae pallent, pituitaque in
iis innatans novissimè angulis inhaerescit, alterque ex his
minor est, hique aut vehementer subsederunt, aut facti tumi-
diores sunt, perque somnum palpebrae non committuntur,
sed inter has ex albo oculorum aliquid apparet, neque

Z Z 3

id

id fluens alvus expressit: eademque palpebrae pallent & idem pallor labra & nares decolorat: eademque labra & nares oculique & palpebrae & supercilia, aliquavē ex his pervertuntur,

P A U L O P O S T.

Ἰππῶν δὲ κίβδη, καὶ πῆς χεῖρας καὶ τὸ τραχηλὸν καὶ τὰ σκέλεα εὐπεπεμμένα ἔχοντες, ἥσπον ἀμαθῶν, εἰ δὲ καὶ ἀσπιτῆς γήραι τε καὶ κατεβρέτοι δὲπὶ εἰ κλίνης ἐπὶ πόδας, δεινότερον ἔσιν. εἰ δὲ τῆς γυμνῆς τῶς πόδας ἀείλοισιτο ἔχων, μὴ θερμῶς κάρσται ἴοντες, καὶ πῆς χεῖρας καὶ τὸ τραχηλὸν καὶ τὰ σκέλεα ἀνωμαλῶς διεββίμεμμένα καὶ γυνά, κακῶν. ἀλυσιμὸν γὰρ σημαίνῃ. θνατῶδες δὲ καὶ τὸ κερχηῶτε καθ' ἑσθὴν αἰεῖ.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Eadem mors denuntiatur, ubi aeger supinus cubat, eique genua contracta sunt: ubi deorsum ad pedes subinde delabitur, ubi brachia & crura nudat & inaequaliter dispergit, neque his calor subest: ubi hiat, ubi assidue dormit.

P A U L O P O S T.

Ὀδόντας δὲ πλείον ἐν πυρετοῖσιν, ἐκόςισι μὴ ζωήηδες ἔσιν δὲπὶ παιδῶν μαιικῶν καὶ θνατῶδες. & μοχ. Ἐλκῶ δὲ ἴω τε καὶ ἀσθραγῶς τύχη ἔχων, ἴω τε καὶ ἐν τῇ νότω γίνηται, καταμαθάνειν δεῖ. ἴω γὰρ μελλῃ δάπιδυαξ ὁ ἀνθρώπῳ, πῶθ ἔθνατῶς πελιδιῶν τε καὶ ξηρὸν ἔσται ἢ αἰχρὸν τε καὶ ξηρὸν.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Ubi is, qui mentis suae non est, neque id facere sanus folet, dentibus stridet: ubi ulcus, quod aut ante aut in ipso morbo natum est, aridum aut pallidum aut lividum factum est, [mors denuntiatur.]

P A U L O P O S T.

Περὶ δὲ χειρῶν Φορῆς πῆδε γνώστω. Οὐκόσισιν ἐν πυρετοῖσιν οὐξίσι ἢ ἀπειπλόμοιησιν ἢ ἐν φρενίσιον ἢ ἐν κεφαλαλγησι πῶθ ἔθνατῶς φεραθρῶς καὶ θηροδύστας δὲπὶ κενῆς, καὶ δὲπὶ κερθολογῶσας, καὶ κερθίδας δὲπὶ τῆς ἱματίων δάπιδυαξ, καὶ δὲπὶ τῆς τοίχης ἀχρῶς δάπιδυαξ, πῆσας ἔσται κικῶς καὶ θνατῶδες.

C E L S.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Aut si manibus quis in febre & acuto morbo vel insania pulmonifve dolore vel capitis, in veste floccos legit, fimbriae sive diducit, vel in adjuncto pariete, si qua minuta eminent, carpit, [mors denuntiatur.]

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 35.

Ἦν ὑπὸ τῆς πυρετῆς ἐχομῶν ὁ πρᾶχληθῶ ἐξαιφνης ἐπιπραφῆ, καὶ μάλιστα καταπίπειν δυνήται, οἰδιμαθῶ μὴ ἐνθῶ ἐν τῷ πρᾶχλῳ, θανάσιμον.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Quive in eodem febris corporisque habitu cervix convertitur, sic ut devorare aequè nihil possit, [servari non potest.]

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 47.

Ἐν τοῖσι μὴ ἀλαλείποισι πυρετοῖσιν, ἡ δὲ πρὸ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἢ, πρὸ δὲ ἐνθον καίηται καὶ διψᾶν ἔχει, θανάσιμον.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Aut cui febre non quiescente, exterior pars friget, interior sic calet, ut etiam situm faciat, [servari non potest.]

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 49.

Ὅπῃ ἐν πυρετῶ μὴ ἀλαλείπῃ δύσπνοια γήνηται καὶ ἀδύσπνοια, θανάσιμον.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Aut qui febre aequè non quiescente, simul & delirio & spirandi difficultate vexatur.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 5.

Ἦν μεθῶν ἐξαιφνης ἀφανὸς τις γήνηται, σαθεὶς, ἀπιδνήσκει, ἡ δὲ μὴ πυρετῆς ἐπιλάβῃ, ἢ ἐς πτωτῶν ἄρρω ἐλθῶν κατὰ ἡμῶν αἰ κρηπίλαι λύονται, φθέγγηται.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Aut qui ebrius obmutuit. Is enim febre, adjecta nervorum distentione, consumitur: nisi aut febris accessit, aut eo tempore, quo ebrietas solvi debet, loqui coepit.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 30.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχέουσα κατὰ πινόμενα ἔξιν νοσημάτων ἀποφθίμια, θανάσιμος.

C E L S. lib. 3. cap. 6.

Mulier quoque gravida acuto morbo facillè consumitur.

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 1.

Ἐν ᾧ νοσήματι ὑπάρχει πόσιον ποιεῖ, θανάσιμον.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Et is, cui somnus dolorem auget, [morbo facillè consumitur.]

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 1.

Σπασμὸς ἐξ ἐπιθεσμῶν, θανάσιμον.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Qui epoto veratro exceptus distentione nervorum est, [servari non potest.]

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 22.

Νοσημάτων ὄντων ἀγχορδῶν χολῆ μέλαινα ἢ ἄνω ἢ κάτω ἐπίληθῃ, θανάσιμον.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Et cui protinus in recenti morbo bilis atra vel infra vel supra se ostendit, [facillè consumitur.]

H P O G N Ω Σ Τ Ι Κ.

Τῶν δὲ ἐκπυημάτων ὁμοίαι μὲν εἰσι χολαῖδες ἐόντος ἔπιπύεως ἐκπύουσι, ὡς τε ἐν μέρει τῶν χολαῶδες τῶν πύων ἀναπύουσι, ὡς τε ὁμοίαι μάλιστα δὲ ὡς ἀρσενῆ) χαίρειν τὸ ἐμπύημα δὲ τῶν πύων ἔπιπύεως, ἐσδομαίαι ἐόντος ἔπιπύεως. ἔλπις δὲ ἢ τοιαῦτα πύοντα, δὲληνέως πεσάρης καὶ δεκατῆος, ὡς μὴ ἢ αὐτίκω ἐπιγίνεται ἀγαθόν.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Sputum etiam biliosum & purulentum, sive separatim ista sive mixta proveniunt, interitus periculum ostendit. Ac si circa septimum diem tale esse coepit, proximum est, ut is circa quartumdecimum diem decedat, nisi alia signa meliora pejorave accesserint.

H I P-

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 37.

Οἱ ψυχραὶ ἰδρώτες, ξυὼ μὲρ ὀξεῖ πυρετῷ γιγνώσκονται, θάνατον· ξυὼ πηχύτερῳ δέ, μήκῃ νόσου σημαίνουσι.

C E L S. lib. 2 cap. 6.

Sudor quoque frigidus in acuta febre pestiferus est.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Εἰ δὲ καὶ πάντα τὰ χρώματα ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἐμίει, κάρκρα ὀλέθριον τῶτο γίνεται. τάχατι γὰρ θάνατον σημαίνει τὸ πέλινον ἢ ἐμισμάπιν εἰ ἄξει δυσώδες.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Atque in omne morbo vomitus, qui varius & multorum colorum est, praecipueque si malus in hoc odor est, [pestiferus est]

H I P P O C. Aph. sect. 7. art. 37.

Ὅρασι αἷμα ἐμέκων, ἡὼ μὲρ ἄνδρῳ πυρετῷ, σπτήριον· εἰ δὲ ξυὼ πυρετῷ, κακόν.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Ac sanguinem quoque in febre vomuisse, pestiferum est.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Ἐσ' ἂν πυρρὸν τε εἴη τὸ ἔσθν καὶ λεπτόν, σημαίνει τὸ νόσημα ἀπύλον εἶναι. ἡὼ ἢ καὶ πολυχρόνιον εἴη τοῖστων εἶόν, κίνδυνος μὴ & δωμήσεται ὁ ἄνθρωπος. Διφρακείσται ἔσ' ἂν πεπυνη τὸ ἔσθν. θραυσταδέστωρ ἢ ἔσθν πᾶσι δυσώδεα καὶ ὕδαταδεα καὶ μέλανα καὶ παχέα. ἔσι δὲ τοῖσι μὲρ ἄνδράσι καὶ τῆσι γυναιξί, τὰ μέλανα ἢ ἔσθν. κάκιστη· τοῖσι ἢ παιδίοισι, τὰ ὕδαταδεα.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Urina verò rubra & tenuis in magna cruditate esse consuevit, & saepe antequam spatio maturescat, hominem rapit. Itaque si talis diutius permanet, periculum mortis ostendit. Pessima tamen est, praecipueque mortifera, nigra, crassa, mali odoris. Atque in viris quidem & mulieribus talis deterrima est: in pueris verò, quae tenuis & diluta est.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚ.

Ἰδαρές ἢ κάρτυ ἢ λουκόν ἢ χλωρόν ἢ ἐρυθρόν ἰσχυρῶς ἢ ἀφραδές ἀσχαρίειν, πνηρῶ ταύτα πέντα· ἐπὶ δὲ πνηρὸν καὶ σμικρὸν τε εἶναι καὶ γλίχρον καὶ λουκὸν καὶ ἀσχαρίειν καὶ λεῖον. ταυτῶν δὲ ἡμιαντιώτερον ἀνείη, τὰ μέλαινα ἢ λιανὰ ἢ πύλια ἢ ἰάδεια καὶ κάρτυμα. τὰ δὲ ποικίλα, χροιάσκει μὲν ταυτῶν, ἐλάττω δὲ εἶδεν ἕσπον. ἔστι δὲ ταῦτα ζυμματίδεια καὶ χολαίδεια καὶ πρῶσσειδέα καὶ μίλινα· ποτὲ μὲν ὁμῶς διεξερχομένη ἀκνήλοισι, ποτὲ δὲ καὶ μίρη.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Alvus quoque varia peptifera est, quae frigimentum, sanguinem, bilem, viride aliquid, modo diversis temporibus, modo simul & in mistura quadam, discreta tamen, repraesentat. Sed haec quidem potest paulo diutius trahere, in praecipiti verò jam esse denuntiat, quae liquida, eademque vel nigra vel pallida vel pinguis est: utique si magna fœditas odoris accessit.

H I P P O C R. Aph. sect 2. art. 19.

Τῶν ἐξέλιον νοσημάτων εἰ πέμπταν ἀσφαλίεις ἀσχαρίειν καὶ πνηρῶν εἶπε δὲ ἡμιαντῶν εἶπε δὲ ἰσχυρῶς.

C E L S. lib. 2. cap. 6.

Neque tamen ignorare oportet in acutis morbis fallaces magis notas esse & salutis & mortis.

Π Ρ Ο Π Η Τ Ι Κ. β.

Οἷσι δὲ χροιάσκει νόοις εἶσοι πνηρῶ ἔστι πύλιον χροίον, ξυμματίδεις δὲ μὴ ἰσχυρῶς τεταυτῶν, εἶσοι καὶ πνηρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, φαλλῶ ἀλγίστοι, καὶ λίθους τε καὶ γλίχρον τεταυτῶν.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Quibus diu color sine morbo regio malus est, hi vel capitis doloribus conficiantur vel terram edunt.

P A U L O P O S T.

Οἷοισι δὲ πύλιον χροίον ἀσφαλίειν, καὶ τὰ ἀσφαλίειν ἐπιπνηρῶ ἔχοντες, εἶδεναι καὶ τῶν κεφαλῶν ὀδυνωδῆς ἢ ἀσφαλίειν ἀλγίστοι, ἢ ἐν τῇ ἐσθῆτι κακὸν πύλιον εἶδεναι.

C E L S.

CEL s. lib. 2. cap. 7.

Qui diu habent faciem pallidam & tumidam, aut capite aut visceribus aut alvo laborant.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚ.

Τοῖσι δὲ παιδίοισι παῖσι γίνονται ἢ ὁ πυρετὸς ἐξὲς ἡ, καὶ ἢ γαστὴρ μὴ διαχωρῆσθαι, καὶ ἀρρυθμίῳσι τε καὶ ἐκπαλαιώσιν καὶ κλαυθμυρίζουσιν, καὶ τὸ χρώμα μεταβάλλωσι, καὶ χλωρὸν ἢ πελίου ἢ ἐρυθρὸν ἰχνοῦσι.

CEL s. lib. 2. cap. 7.

Si in continua febre puero venter nihil reddit, mutaturque ei color, nec somnus accedit, ploratque is assidue, metuenda nervorum distentio est.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚ.

Οἷσι μὲν ἐν [ὕδρωπι] ἀπὸ τῆς κενεάνου καὶ τῆς ἐσφύτου ἀρχῆς γίνονται, οἷσι ποδὲς οἰδέουσι, καὶ διαφύροισι πολυχρόνοι ἔχουσιν, ἔτε πῶς οὐδὲν λύσασθαι πῶς ἐν τῆς κενεάνου καὶ τῆς ἐσφύτου, ἔτε τῶν γαστῆρα λαπίσσειν. Οὐκ οἷσι δὲ ἀπὸ τῆς ἡπατοῦ ὑδρωπις γίνονται, βήχης τε καὶ θυμὸς τῆσιν ἐγγίνονται, καὶ οἰδὴν πᾶσι γίνονται ἄξιον λόγου, καὶ οἱ ποδὲς οἰδέουσι, καὶ ἢ γαστὴρ ἐκ διαχωρῆσθαι εἰ μὴ σκληρὰ τε καὶ αἰσθῆσιν ἀνάκλυτον, καὶ αἰσθῆσιν τῶν νεφελῶν γίνονται οἰδήματα, τὰ μὲν ἐπὶ δεξιᾷ, τὰ δὲ ἐπὶ ἀριστερᾷ, ἰσάμενά τε καὶ καταπυλώμενα.

CEL s. lib. 2. cap. 7.

Ubi pedes turgent & longae defectiones sunt, ubi dolor in imo ventre & in coxis est, aqua inter cutem instat. sed hoc morbi genus ab ilibus oriri solet. Idem propositum periculum est iis, quibus voluntas desidendi est, venter nihil reddit nisi & aegrè & durum, tumor in pedibus est, idemque modò dextra modò sinistra parte ventris invicem oritur atque finitur: sed à jociuere id malum proficisci videtur.

ΠΡΟΡΗΤΙΚΩΝ. β.

Ἦν δὲ μήτε ὑπὸ τῶν ἐρω ὑφίστασθαι ἢ ὑπόστασιν αὐτῆ, μήτε οἱ ἰδρωτὲς γίνονται, κίνδυνος ἢ χολωδύμω πα ἀφῆρα, ἢ ὅ δὴ μελιπερίδα καλέουσι, γίνονται ὑπὸ αὐτοῖσι. γίνονται δὲ τὸ νόσημα τῶσιν οἷσιν ἐν τῆ παιδίῳ τε καὶ νεότητι ξυμῆτες εἶναι, αἷμα βῆσιν ἐκ τῆ βίῳσιν πίπτουσι.

CELS.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Quibus in pueritia sanguis ex naribus fluxit, dein fluere desit, hi vel capitis doloribus conficiuntur necesse est, vel in articulis aliquas exulcerationes habeant vel aliquo morbo etiam debilitentur.

Κ Ω Α Κ. Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ.

Τῶν πυρετῶν οἱ μῆτε ἐν ἡμέρησι κλεισίμησι μῆτε μὲν σημεῖον λυπήειον ἀφιέντες, ὑποτροπιάξουσιν.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Febris autem quae subito sine ratione sine bonis signis finita est, ferè revertitur.

Π Ρ Ο Ρ Ρ Η Τ Ι Κ. β.

Παχὺ δὲ ὕρον λεπτὸν ὑπέστεισι ἔχει, σημαίνει ἢ πρὸς τὸ ἀρθρ. πῶς ἰδύλιον καὶ ἔπειρον.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Urina autem crassa, ex qua, quod desidet, album est, significat circa articulos aut circa viscera dolorem metumque morbi esse.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 75.

Ἦν αἷμα ἢ πῦρον ἔρειν, ἢ νεφρῶν ἢ τῶν κόστι^{ων} ἑλκωτικὴ σημαίνει.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

At si sanguis aut pus in urina est, vel vesica vel renes exulcerati sunt.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 76.

Ὅμοιοισιν ἐν τῷ ὕρῳ σαρκία μικρὰ παχῆ ἔσονται ὡσπερ τελίχες συνεξέρχονται, τῆτοιισιν δὲ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνει.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Si haec [urina] crassa carunculas quasdam exiguas quasi capillos habet, utique in renibus vitium est.

H I P P O C R. Aph. sect. 7. art. 34.

Ὅμοιοισι δ' ἐπὶ τῶν ὕρῳ ἐφίσταται πεμφόλυγες, νεφροπικὰ σημαίνουσι.

C E L S.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Aut si bullas [urina habet,] utique in renibus vitium est.

Η Ι Ρ Ρ Ο C Ρ. Aph. sect. 4. art. 80.

Ἦν αἷμα ἐρέη καὶ θρόμβους, καὶ σφαλγασίην ἔχη, καὶ ὀδύνη ἐμπύπτη ἐς τὸ ὑπογάστριον καὶ ἐς τὸ πύθιον, πῶς ἔτι κύσει πονοί.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Aut si paulatim [urina] destillat, vel si sanguis per hanc editur, & in eo quaedam cruenta concreta sunt, idque ipsum cum difficultate redditur, & circa pubem & interiores partes dolent, in eadem vesica vitium est.

Η Ι Ρ Ρ Ο C Ρ. Aph. sect. 5. art. 13.

Ὅ κήσοι αἷμα ἀφρώδες ἀναπύουσι, τατέοισι ἐν τῷ πύθιον ἢ τοικύτη ἀναγωγῇ γίνεσθαι.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

At qui spumantem sanguinem excreant, his in pulmone vitium est.

Η Ι Ρ Ρ Ο C Ρ. Aph. sect. 5. art. 33.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἔχέσθαι ἢ ἢ κριλίη πύθια βύνη, κίνδυνος ἐκπύπται.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Mulieri gravidæ sine modo fusa alvus, elidere partum potest.

Η Ι Ρ Ρ Ο C Ρ. Aph. sect. 5. art. 51.

Ἦν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἔχέσθαι γάλα πάλυ ἐν τῷ μαζῶν βύνη, ἀδυνάεις τὸ ἔμβρυον σημεῖν. ἢ δὲ στερεὸν οἱ μαστοὶ εἴωσι, ὑγροὶ κατεργεῖ τὸ ἔμβρυον σημεῖν.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Eidem [mulieri gravidæ] si lac ex mammis profluit, imbecillum est, quod intus gerit: duræ mammae sanum illud esse testantur.

Η Ι Ρ Ρ Ο C Ρ. Aph. sect. 5. art. 65.

Ὅ κήσισι οὐδὲ μάλυ ἐφ' ἔλκεσι φαίνοι, ἢ μάλυ σπῆνται
ἢ δὲ

ἢ δὲ μάλινται. ταῦτα δὲ ἀφανισθέντων, ἐξαίφνης τοῖσι μὲν ὀπιθεῖν, σπασμοί, τέτανοι· τοῖσι δὲ ἴμασθεῖν, μαλαίαι, ἰδύνογ πολυρρῶ ὀξείαι, ἢ ἱμπύησις ἢ δυσεντερία, ἢ ἐρυθρὰ μάλλον ἢ πᾶσι οἰδήμασι.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Si tumores super ulcera subito esse desierunt, idque a tergo incidit, vel distentio nervorum vel rigor timeri potest, at si à priore parte id evenit, vel lateris acutus dolor vel infania expectanda est. interdum etiam hujusmodi casum, quae tutissima inter haec est, profusio alvi sequitur.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 12.

Τῶ ἰσθμῷ χρονίας αἰμορροΐδας, εἰ μὲν μία φυλαχθῆ, κίνδυνος ὕδρωπα ἐπιρροιάς ἢ φθίσις.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Si ora venarum sanguinem solita fundere, subito suppressa sunt, aut aqua inter cutem aut tabes sequitur.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 15.

Ὅσοι ἐκ πολυρρῶν ἴμασθων γίνονται, ἢ ἀνακαθηρῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησι ἀφ' ἧς ἀνὰ ἡμέρας γίνονται, πᾶσι μὲν ἢ μὴ, εἰς φθίσιν μεδίσονται.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Eadem tabes subit, si in lateris dolore orta suppuratio, intra quadraginta dies purgari non potuit.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 22.

Ἦν φέβος ἢ δυσθυμία πικρῶ χροῖον ἀφ' ἀτελείης, μελαγχολικὸν ἢ πικρῶν.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

At si longa tristitia cum longo timore & vigilia est, atrae bilis morbus subest.

Π Ρ Ο Ρ Η Τ Ι Κ. β.

Ὅσοι ἢ ἐκ τῆς ῥινοῦ αἷμα ῥοῖ, δακρύουσι οἷα ὑγρῶσιν πικρῶ τέτους ἢ ἢ ἀσπλῆνα δόξης ἐπιρροῖον ἴχθους, ἢ πικρῶ κεφαλῶ ἀλγόνται τε ἢ μαρμαρυγῶδες πικρῶ ἢ ὀφθαλμῶν φερόμενον φθίσις.

C E L S.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Quibus saepe ex naribus fluit sanguis, his aut lien tumet, aut capitis dolores sunt, quos sequitur, aut quaedam ante oculos tanquam imagines obversentur. *Videtur autem potius legendum ut quaedam.*

S T A T I M P O S T

Οὐλα ἢ πονηρὰ καὶ τόμαθα δυσώδεα, οἷσι ἀπλῆνες μεγάλοι, ἐκίησι ἢ ἔχουσι ἀπλῆνας μεγάλους, μήτε αιμορραγίᾳ γίνουσι, μήτε τόμα δυσώδεις, ταῦτων αἰ κήμη ἐλκεα πονηρὰ ἔχουσι καὶ ἄλλας μελαίνας.

C E L S. I B I D E M.

At quibus magni lienes sunt, his gingivae malae sunt, & os olet, aut sanguis aliqua parte prorumpit. quorum si nihil evenit, necesse est in cruribus mala ulcera, & ex his nigrae cicatrices fiant.

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 6.

Ὁ κῆσι πονέοντις π ἔ σώματῳ, τὰ πολλὰ τῆ πόνων σὺν αἰματώσει, ταῦτοις αἰ γνάμη νοσήσ.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Quibus causa doloris, neque sensus ejus est, his mens labat.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 19.

Ἦν ἐς τὴν κροιλίῳ αἷμα χυθῆ ἄλλῃ φύσει, ἀνάγκη ἐκπηγῆσθαι.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Si in ventrem sanguis confluit, ibi in pus vertitur.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Αἰ ἢ ζῶν πυρετῶ γνάμη αἰ δυνάμει πρὸς τὴν ὀσφῶν τε καὶ τὰ κάτω χωρίῳ, ἢ τῆ φρένων ἐπιπῶσθαι τὰ κάτω ἐκλείψασθαι, ὀλέθρα κάρσα, ἀσπέρχον ἂν δὲ τῆ ἰσον τοῖσι ἄλλοις σημεῖοισιν, ὡς ἢ π καὶ τῆ ἄλλων σημεῖων ἐπιφανήσθαι π πονηρὸν, ἀέλωπις ὁ ἀνηρωπος· εἰ ἢ ἀναίσοτον ἔ σώματῳ ὡς ἄσπρ πείσ φρένας τὰ κάτω σημεῖα μὴ πονηρὰ ἐπιπῶσθαι, ἔμπυον ἔσταθ ταῦτων πολλὰ ἐλπίδες.

C E L S.

CELS. lib. 2. cap. 7.

Si à coxis & ab inferioribus partibus dolor in pectus transit, neque ullum signum malum accessit: suppuracionis eo loco periculum est.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚ.

Ἐπὶ γαστέρι ἢ κείῳ ᾧ μὴ σύνηθές ἐστι καὶ ὑγρῶν ἔπι κρι-
μαῶν, ὡς φρεσίνῳ πᾶσι σημαίνει, ἢ ἐδῶν ἢ ἀμφὶ τῶν
κρίθων ἔπι.

CELS. lib. 2. cap. 7.

Vel prostratum contra consuetudinem corpus in ventrem,
sic ut ipsius alvi dolor non coegerit, [infantiae signum est.]

PAULO POST.

Ὁδόντις ἢ πρίην ἐν πυρετοῖσιν ἐκείσιν (ὡς μὴ ζῶν) ἐστὶ δὲ
παῖδων, μανίαν καὶ θανατώδες.

CELS. IBIDEM.

Item robusto adhuc corpore infolius dentium stridor in-
fantiae signum est.

ITEM NON MULTO POST.

Ἦν γὰρ αἱ ὄψεις πυκνὰ κινεῖσθαι, μαίνας τέτους ἐλπίς.

CELS. IBID. PAULO ANTE.

Oculorum quoque frequens motus [infantiae signum est]

NON LONGE POST.

Ἦν ἢ ἀφανίζονται καὶ παλινδρομεῖσιν αἱ δάκτυλοι, ἢ πλο-
λα μὴ ἐν χαρίοντι καὶ ἢ πυρετῶ ἔχοντι, δεινόν, κίνδυνόν
γὰρ μὴ ὡς φρεσίνῳ καὶ ἀπὸ τῆν ὁ ἀνήρωτος.

CELS. IBIDEM.

Si quid etiam abscessit, & antequam suppuraret, ma-
nente adhuc in corpore solita febre, subsedit, periculum
affert primum furoris, deinde interitus.

IBID. ALIQUANTO ANTE.

Μίγμα ἢ ἀναπείθμεν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔστι [πνεῦμα], ὡς
φρεσίνῳ ἐπὶ.

CELS.

CELS. PAULO ANTE.

Aut ubi rarò quis & vehementer spirat, [insania timenda est.]

IBID. NON LONGE A FINE.

Ὅτι τὸς ὃ ὄξείη ἰδιώη ξυὶ πυρετῶ σιωεχῆ τε καὶ ἰσσοῶ, δεινόν. κίνδυνος γὰρ ἀποφρονησῶν ἢ ἀνθρώπων καὶ ἀπίκουα. ἀπὸ λυγρῶ ἢ οἱ μὲν νεώτεροι ἢ ἀνθρώπων ἰσδομαίει, καὶ ἐκ γῆσων τῶν περὶ τὴν νοσήματα. οἱ ὃ γέροντες, πολλῶν βραδύτερον. οἷ τε γὰρ πυρετῶ καὶ αἱ ἀποφρονησῶν ἴσων αὐτίστον ἐπιγίον, καὶ τὰ ἄλλα ἀφ' ἑαυτοῦ φθάνει ἐκπύσεως.

CELS. IBIDEM.

Auris quoque dolor acutus cum febre continua vehementique saepe mentem turbat: & eo casu juniores interdum intra septimum diem moriuntur, seniores tardius: quoniam neque aequè magnas febres experiuntur, neque usque insaniant, ita sustinent, dum is affectus in pus vertatur.

HIPPOCR. Aph. sect. 4. art. 44.

Ὅμοιοι πυρετῶ μακροῖ, ταῖσιν φύματι ἐς τὴν ἀξίαν ἢ πύον ἐγγίον.

CELS. lib. 2. cap. 7.

Quibus autem longae febres sunt, his abscessus aliqui aut articulorum dolores erunt.

HIPPOCR. Aph. sect. 4. art. 48.

Ἐν ταῖσιν πυρετῶ τὸ πνεῦμα ἀποσπῶν, κακόν. σπασμὸς γὰρ σημαίνει.

CELS. IBIDEM.

Quorum faucibus in febre eliditur spiritus, instar his nervorum distentio.

HIPPOCR. Aph. sect. 5. art. 10.

Ὅμοιοι κινδύλω ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐς τὴν πύον αὐτίστον τρίπτω, καὶ ἐν ἑωὶ ἡμέρῶν ἀποπύσεως. ἢ ὃ τῶντα ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐμπυει γίνονται.

CELS. IBIDEM.

Si angina subito finita est, in pulmonem id malum transit,

A a fit,

fit, idque saepe intra septimum diem occidit. Quod nisi incidit, sequitur, ut aliqua parte suppuret.

ΗΙΠΠΟΚΡ. Aph. sect. 7. art. 23.

Ἐπὶ ἀκρότῳ ὑποχωρήσῃ δυσεντερίῃ 76 ἐπὶ Διάρροίῃ δυσεντερίῃ ἐπιγίνεται.

C E L S. I B I D E M.

Denique post alvi longam resolutionem, tormina.

ΠΕΡΙ ΤΟΠΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΘΡ.

Φθίσις ἢ γίνεται ὅταν ἐς τὸ αὐτὸ, ὥσπερ ἐν τῷ ἐμπύῳ, εἰρήσῃ γρήνται.

C E L S. I B I D E M.

Post nimias destillationes, tabes.

ΗΙΠΠΟΚΡ. Aph. sect. 7. art. 11.

Ἐπὶ πλυσίπιδι ἀεταλιδμονίῃ ἐπιγνορίζῃ, κακόν. 12 Ἐπὶ ἀεταλιδμονίῃ φρενίτις, κακόν. 13 Ἐπὶ καύμασι ἰχυροῦσι σπασμός ἢ τέπειν, κακόν. 14 Ἐπὶ πληγῇ ἐς τὴν κεφαλὴν ἔκπληξις ἢ ἀδυσφοροσύνη, κακόν. 18 Ἐπὶ ἀρρυθνίῃ σπασμός ἢ ἀδυσφοροσύνη, κακόν. 21 Ἐπὶ ἰχυρῷ σφυγμῷ ἐν πύσιν ἰλικεσιν αἰμορραγία, κακόν.

C E L S. I B I D E M.

Post lateris dolores vitia pulmonum; post haec infania. Post magnos fervores corporis, nervorum rigor aut distentio. Ubi caput vulneratum est, delirium. Ubi vigilia torfit, nervorum distentio. Ubi vehementer venae supra ulcera moventur, sanguinis profluvium erit.

ΚΩΑΚ. ΠΡΟΓΝΩΣ.

Ἐν πυρετῷ ζωισχεῖ χρεῖς πόνος ἢ φλεγμονῆς ἢ ἄλλης ἀσφατίου, δάψασιν ἀσπιδίχραξ πόνος καὶ οἰδήματι, καὶ μάλλον ἐς τὴν κάτω χρεῖα. ἀσπιδίχραξ δὲ δεῖ πῶς δάψασίας πύσιν ὑπὲρ τελευτοῦ ἔτα μάλλον, ὑποσκέπτεσθαι δὲ τῶντοις πῶς δάψασίας, ἢ πῶς εἰσθῆναι ἡμέρας πυρετὸς ὑπερβάλλῃ. πύσιν δὲ πρῶτον εὐτέροις ἡσθῆναι γίνονται, καὶ πῶς χρεῖα γνορίζῃ πύρετων. οἱ δὲ Διάρρονοι καὶ λαμβάνοντες πεπρωτηρίων, φθίνοσθαι μάλλιστ' ἐς τιμωρητῆρον μαλίστ' αὐτῶν.

C E L S.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Nam si longae febres sine dolore & sine manifesta causa remanent, in aliquam partem id malum incumbit: in junioribus tantum: in senioribus ex ejusmodi morbo quartaena ferè nascitur.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ :

Ἦν δὲ ὑπερβάλλῃ εἰκοσὶν ἡμέρας ὅ, τε πυρετὸς ἔχων καὶ τὸ οἴδημα [τὸ ἐν τῷ ὑπεροσθρίῳ σκληρὸν τε ἐὼν καὶ ἐπώδιον] μὴ καθιζάνων, εἰς ἀσπύνησιν πέπιται· γίνεται ὃ τῶν τοῖσιν ἐν τῇ πρώτῃ ἀποδόθῃ καὶ αἰματὸς ῥέξις ἐν τῇ ῥινῶν, καὶ κίβη ἀφελείη, ἀλλ' ἐκπερατῶν ληθὴ εἰ τῶν κεφαλῶν ἀλγεῖσιν ἢ ἀμβλωπύσιν. ἢ γὰρ πῖσιτον εἶη, οὐκ αὖθις ῥέπει. μάλλον δὲ τοῖσι νεωτέροις πῖσι καὶ τελέωνται ἐτίαν τῶν ἑ αἰματὸς ῥέξις ἀποδοθῆσθαι ληθὴ. Τα δὲ μαλθακὰ ἢ οἰδημάτων καὶ ἀνάδυσια καὶ τῶν δακτύλων ὑπείκωνται, εἰ ὑπερβάλλαι ἔξηκοντα ἡμέρας, ὅ, τε πυρετὸς ἔχων καὶ τὸ οἴδημα μὴ καθιζάνται, ἔμπυον ἴστασθαι σημαίνει καὶ τῶτο καὶ τὸ ἐν τῇ ἄλλῃ κριτικῇ καὶ τῶτο.

C E L S. lib. 2. cap. 7.

Eadem suppuratio fit, si praecordia dura & dolentia ante vigesimum diem hominem non sustulerunt, neque sanguis ex naribus fluxit, maximeque in adolescentibus: utique si inter principia aut oculorum caligo aut capitis dolores fuerunt, sed quum in inferioribus partibus aliquid abscedit. At si praecordia tumorem mollem habent, neque habere intra sexaginta dies desinunt, haeretque per omne id tempus febris, tum in superioribus partibus fit abscessus.

P A U L O P O S T.

Τὰς δὲ ἀσπύνησας ἔσονται πῖσι ἐν τῇ πρώτῃ οἰδημάτων πείσει καὶ ἢ ἐν τοῖσιν ὑπεροσθρίοις· ἢ καὶ δὲ τῶν ὑπεκάτω ἢ ὀμφαλῶ εἰς ἀσπύνησιν πέπειται.

I B I D E M C E L S U S

Quumque omnis longus tumor ad suppurationem ferè spectet, magis eò tendit is, qui in praecordiis, quàm is, qui in ventre est, is, qui supra umbilicum, quàm is, qui infra est.

H I P P O C R. sect. 4. Aph. art. 31.

Τοῖσι κρηπιάσειν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι, εἰς ἀσπύνησιν καὶ τῶσι πῖσι γὰρ ἄλλοις μάλιστα ἀσπύνησιν γίνονται.

Aaa 2

C E L S :

C E L S. I B I D E M.

Si lassitudinis etiam sensus in febre est, vel in maxillis vel in articulis aliquid abscedit.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Ὅχιοςτι δ' ἐν ἄσθε λεπτὰ καὶ αἰμὰ ὑπερβί πούλιω χροῖον, καὶ πάλια ὡς περὶ σαρκῶσι σημεῖα ἢ, ταττίοισιν δ' ἰσχυρῶσι δὲ σπασμὸς χροῖος ἐς τὸ κάτω τῶν φρενῶν χωρεῖα.

C E L S. I B I D E M.

Interdum quoque urina tenuis & cruda sic diu fertur, ut alia salutaria signa sint: ex eoque casu plerumque infra transversum septum, quod ἀσφραγμα Graeci vocant, fit abscessus.

N O N L O N G E P O S T.

Ὅχιοςτι δὲ τῶν ἀλγημάτων ἐν ταττίον τῶν χωρίων μὴ πύνηται, μήτε σπῆς τὰς τῶν πύελων καθάρσιαι, μήτε σπῆς τῶν κελύων ἐκκρίσιαι, μήτε σπῆς τὰς φλεβοτομίας τε καὶ φασμακίας καὶ ἀσπίτας, εἶδεναι δὲ ἐκπύησιν. Et aliquanto post. αἱ δὲ ἄλλαι ἐκπύησιαι ῥήνιαι αἱ πλείους, αἱ μὲν εἰρησῆαι, αἱ δὲ, τελικῆσῆαι, αἱ δὲ, πωσασκηνοθήμεροι· αἱ δὲ, σπῆς τὰς ἐξήκοντα ἡμέρας ἀφικνεῖσθαι. ἰσχυρῶσι δὲ χροῖον πύνη καὶ ἐκπύησιαι ἰσχυρῶσι, λογίζονται δὲ τὸ ἡμέρας ἢς τὸ πρῶτον ὁ ἀνθρώπος ἐπύρεξεν, ἢ εἰ ποτε αὐτὸν πρῶτον ῥιγῶ ἔλαβε· καὶ εἰ φαίη ἀπὸ τῆς ἰδύως αὐτῶ βάρῃ χροῖον ἐν τῷ τοῦ αὐτοῦ ἦλθεν.

C E L S. I B I D E M.

Dolor autem pulmonis, si neque per sputa, neque per cucurbitulas, neque per sanguinis detractionem, neque per victus rationem finitus est, vomicas aliquas intus excitat, aut circa vigesimum diem, aut circa quadagesimum, nonnunquam etiam circa sexagesimum. Numerabimus autem ab eo die, quo primum febricitavit aliquis, aut inhorruit, aut gravitatem ejus partis sensit.

P A U L O P O S T.

Εἰ ἢ εἴη τὸ ἐμπύημα ἐπὶ ἰσχυρῶ μύων, σφίθειν τε καὶ κατὰ μανθάνειν χροῖον ἐπὶ ταττίοισι μὴ π' ἔχη ἀλγημα ἐν τῷ ἰσχυρῶ πύνη καὶ ἐκπύησιαι ἢ τὸ ἰσχυρῶ κατὰ κλινομένης ἐπὶ τὴν ἰσχυρῶν πύνην, ἰσχυρῶν εἰ π' αὐτῶ δοκεῖ βερὺ ἐκκρίμα-
αξ

ὄξ ἐκ τῆ ἀνάσθεν. εἰ γὰρ εἴη τῆτο, ἐπὶ γὰρ τερὶν ἐστὶ τὸ ἰμπύημα
 ἐπὶ ὀκτίον ἀνὰ πλόρον το βάρθω γίνεται. Τὸς δὲ ζυμπεπύως
 ἐμπύοις γνώσκουεν χρὴ τῆσι δὴ τῆσι σημείοισι· πρῶτον μὲν εἰ ὁ
 πυρετὸς σὺν ἀφίσειν, ἀλλὰ τῶν μὲν ἡμέρων λεπτὸς ἴσχυ, τῶν
 δὲ νύκτα πλείων· καὶ ἰδρώτης πολλοὶ ἐπιγίνονται, βύχης τε· θυ-
 μὸς ἐγγίνεται αὐτίοισι, καὶ δάκρυάσιν ἀγὲν ἀξίον λέγω. καὶ
 εἰ μὲν ὀφθαλμοὶ ἐγκριλοὶ γίνονται, καὶ ἡ γνάθοι ἐρυθήματα ἴχου-
 σι· καὶ οἱ μὲν ὄνυχες τῶν χειρῶν γρυπυῶνται, οἱ δὲ δάκτυλοι
 θερμαίνονται, καὶ μάλιστα ἄκροισι· καὶ ἐν τῆσι ποσὶν οἰδήματα γίνε-
 ται, καὶ σπῆον σὺν ἐπιθυμείαι, καὶ φλύκταινα γίνονται ἀνά τὸ σῶ-
 μα. & μοχ, ἢν μὲν ὁ πόνθος ἐν δεξιῇ γίνῃ, καὶ ἡ δύσασνοια
 καὶ ἡ βῆξις καὶ ὁ πύελισμός Αἰσθητὴ εἰς τὰς εἰκροὶν ἡμέρας ἔχων,
 αἰσθητὴ εἰς τὴν ῥῆξιν, ἢ καὶ ἐπὶ σπῆσεν.

CELS. I B I D E M.

Quod suppurat, ab ea parte, quam afficit, dolorem in-
 flammationemque concitat, ipsum calidius est: & si in par-
 tem sanam aliquis decubuit, onerare eam ex pondere aliquo
 videtur. Omnis etiam suppuratio, quae nondum oculis pa-
 tet, sic deprehendi potest: Si febris non dimittit, eaque
 interdum levior est, noctu incrementum: multus sudor oritur:
 cupiditas tussendi est, & penè nihil in tussi excreatur: oculi
 cavi sunt, malae rubent, venae sub lingua inalbescunt, in
 manibus fiunt adunci ungues: digiti, maximeque summi,
 pallent: in pedibus tumores sunt, spiritus difficiliter trahit-
 ur, cibi fastidium est, pustulae toto corpore oriuntur.
 Quodsi protinus initio dolor & tussis fuit & spiritus diffi-
 cultas, vomica vel ante vel circa vigesimum diem erum-
 per.

Κ Ω Α Κ. Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ.

Καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ αὐτίαν [κυτίαν] πένοι, ἰκανοὶ ἀνελεῖν· καὶ
 κοιλίαν τῆτοισιν εἰ πένυ ἀσχερῆσαι, λυσι δὲ τῶτους ἔσθην πνώ-
 δεσ ἐλθον, λούκω καὶ λείω ἔχον ὑπῆσαι.

CELS. lib. 2. cap. 8.

Ex vesica dolente si purulenta urina processit, inque ea
 laeve & album subsedit, metum detrahit.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Ἐστὶ δὲ τὸ μὲν ἀγρῆν, τῆδε· ἀππῆως φέρειν τὸ νέσσημα,
 ἄππου εἶναι, τὸ ὀδύνης ἀππῆλάχθωσα, τὸ, τι πύελον ἐν δὴ
 εἰναῖσεν. & aliquanto ante. αἰμάτι δὲ ζυμπεπύωσιν μὲν

πολλῶν πύελος ξυρῶν ἐν τοῖσι ἀεὶ ἀποδμονικῶσιν, ἐν δὲ χαλῶ
 μὲν τ' ἴσως πύελμοι ἀεὶ σιγητός, καὶ κάρτα ἀφελεία· ἐβδομακίω
 δὲ ἐὼν καὶ παλαιότερον, ἦσσαν ἀτφάλης.

CELS. I B I D E M.

In pulmonis morbo si sputo ipse levatur dolor, quamvis
 id purulentum est, tamen aeger facile spirat, facile excreat,
 morbum ipsum non difficulter fert: potest ei secunda vale-
 tudo contingere. Neque inter initia terreri convenit, si pro-
 ximus sputum mistum est raso & sanguine, dummodo sta-
 tim fedetur.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 15.

Ὅμοιοι ἐκ πλεονεξίας ἐμπυοί γίνονται, ἢ ἀνακαταρῶσιν
 ἐν ποσικαθάρσει ἡμέρητι ἀφ' ἧς ἀν' ἡ ῥῆξις γίνηται, παύονται.

CELS. I B I D E M.

Laterum dolores, suppuratione facta, deinde intra quadra-
 gesimum diem purgata, finiuntur.

H I P P O C R. Aph. sect. 7. art. 45.

Ὅμοιοι τὸ ἥπαρ ἀεὶ πυοί καίνονται, ἢ μὲν τὸ πύον καθαρόν
 ῥῆξι καὶ λυκῶν, ἀεὶ γίνονται. ἐν χιτῶνι γὰρ τ' πύον ταχέϊοσιν
 ἔστιν.

CELS. I B I D E M.

Si in jocinere vomica est, & ex ea fertur pus purum & al-
 bum, salus ei facilis. Id enim malum in tunica est.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Τὰ δὲ Διαπνεύμασι ἂν δὲ δὲ σπέπτιοσιν τὰ ἐν τῷ ἥπατι, οἷοσιν
 μὲν ἔξω πέπεται, ἀεὶ ἐστὶ μικρότερον ἔοντα καὶ ὡς μάστιγα ἐκ-
 κλίνονται καὶ ἐς ὄξυ δόσικυρῶν μέρη. οἷοσιν δὲ εἶσαι ῥήγνυται, ἀεὶ
 ἐστὶν ἂν μὴ τῶ ἔξω χωρίῳ ἐπιχειρησῶν, ἀλλ' ἐστὶ ἀεὶ ἐκ-
 κλίνονται καὶ ἀνώδυνα, καὶ πᾶν τ' ἔξω χωρίον ὁμοχρῶσιν φαίνε-
 ται.

CELS. I B I D E M.

Ex suppurationibus verò hae tolerabiles sunt, quae in ex-
 teriorem partem feruntur & acciuntur. Et ex his, quae in-
 zus procedunt, hae leviores, quae contra se curam non affi-
 ciunt, eamque & sine dolore esse & ejusdem coloris, cujus
 reliquae partes sunt, sinunt esse.

A L I X

ALIQUANTO POST.

Περὶ τῶν μάλιστα μὲν οὐκ ἐν ἀφῆ ὁ πυρετὸς αὐθιγερὸν μὲν πάλιν ῥῆξιν, καὶ σίπλον ταχέως ἐπιθυμῶσιν, καὶ δὲ ψῆς ἀπικαμῶντος ἔωσι, καὶ ἡ ρασίη σμικρὰ τε καὶ ξυμψηκῆται ὑποχωρεῖ· καὶ τὸ πῦρον λυκῶν τε καὶ λείων καὶ ἐμόχρσον ἢ καὶ φλεγμῶν ἀπικαμῶν.

CELS. IBIDEM.

Pus quoque quacunq; parte erumpit, si est laeve, album & unius coloris, sine ullo metu est, & quo effuso febris protinus conquievit, desieruntque urgere cibi fastidium & potionis desiderium.

HIPPOCR. Aph. sect. 5. art. 7.

Τὰ ἐπιληπτικὰ ἰκίονται πρὸ τῆς ἕως γίνεται, μετέπειτα ἔχει. & παρρητ. 2. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, τῶσιν χαλεπώτατα· ἔπειτα ἀπὸ τῆς πλῆθῆς. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς χειρῶν τε καὶ τῆς ποδῶν, μάλιστα οὐκ ἐξαρτάνονται.

CELS. lib. 2. cap. 8.

Item morbus comitialis ante pubertatem ortus, non acgrè finitur: & in quo ab una parte corporis venientis accessions sensus incipit, optimum est à manibus pedibusve initium fieri: deinde à lateribus, pessimum inter haec à capite.

ΠΡΟΡΗΤΙΚ. 2.

Αἱ δὲ ἄλλαι ἀφῆραι ἴσαι ἀπὸ πυρετῶν, καὶ ὀλιγοχρόνια τε καὶ δὴρῆες.

CELS. IBIDEM.

Ipsa autem dejectio sine ulla noxa est, quae sine febre est, si celeriter desinit.

HIPPOCR. Aph. sect. 6. art. 17.

Ὁφθαλμίων, ἀπὸ ἀφῆρας ληθῆναι, ἀγαθόν.

CELS. IBIDEM.

Omnisque dejectio lippienti prodest.

HIPPOCR. Aph. sect. 6. art. 21.

Τοῖσι μανομῶσι κιστῶν ἢ ἀμφορόδων ἐπιγομῶν, τὸ μακρὸν λύσις.

Ααα 4

CELS.

CELS. I B I D E M.

At varix ortus, vel per ora venarum profusio sanguinis,
[vel tormina,] insaniam tollit.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 14.

Υπὸ Διάρροιας ἐχομένη μακρῆς, δὲ τὰ ταυτῶν ἐμετῶν
ἐπιγνώμεν, λύει τὴν Διάρροϊαν.

CELS. I B I D E M.

Longas dejectiones supprimit vomitus.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 31.

Γυναικὶ αἷμα ἐμέσθ, ἢ καταμύλιον φαχίπαι, λύσις.

CELS. I B I D E M.

Mulier sanguinem vomens, profusis menstruis, libe-
ratur.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 32.

Γυναικὶ ἢ καταμύλιον ἐκλιπόντων, αἷμα ἐκ τῶν ῥινῶν ῥηῆσαι,
ἀγαθόν.

CELS. I B I D E M.

Quae menstruis non purgatur, si sanguinem ex naribus
fudit, omni periculo vacat.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 34.

Γυναικὶ ὑπὸ ὑστερικῶν ἐνοχλημένη ἢ δυσκίαση, πλάσμας
ἐπιγνώμεν, ἀγαθόν.

CELS. I B I D E M.

Quae locis laborat, aut difficulter partum edit, sternu-
tamento levatur.

H I P P O C R. Aph. sect. 2. art. 25.

Οἱ θεῖνοι πικρῶσι τὰ πολλὰ γίνονται βοαχίαι.

CELS. I B I D E M.

Aestiva quartana ferè brevis est.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 47.

Τοῖσι σπληνάδεσι δυσεντερίη ἐπιγνώμεν, ἀγαθόν.

CELS.

CELS. I B I D E M.

Lienosis bono tormina sunt.

H I P P O C. Aph. sect. 6. art. 40.

Ὁ κήσσις ἐπὶ τῷ ὑπεσχόνθριον πόνου γίνουσι ἄτερ φλεγμοῦς, πυνθίοσι πυρετὸς ἐπιγλυόμεθ' ἴσως τὸ πόνον.

CELS. I B I D E M.

Nam & praecordiorum dolores, si sine inflammatione sunt, [febris] finit.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 57.

Υπὸ καύσου ἐχομίδιον ἐπιγλυόμεθ' ἴσως, λύσις.

CELS. I B I D E M.

Febrem autem ardentem (quam Graeci καῦσον vocant) subitus horror exolvit.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 59.

Ὁ κήσσις ἀν' ἅν τῶσι πυρετῶσι τὰ ὠτὰ κωφωθῆ, αἷμα ἐν ῥινῶν ῥυθῆν, ἢ κριλίη ἐκταραχθεῖσαι, λύει τὸ νόσημα.

CELS. I B I D E M.

Si in febre aures obtusae sunt, si sanguis è naribus fluxit, aut venter resolutus est, illud malum definit ex toto.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 28.

Ὁ κήσσις χολώδεα τὰ ἀσχηρήματα, κωφώσιθ' ἰσομίδιος πυνθίη.

CELS. I B I D E M.

Nihil plus aduersus furditatem quam biliosa alvus potest.

H I P P O C R. Aph. sect. 7. art. 16.

Ἐπὶ πτόσις πτόσις, φθίσις τῆ ῥύσις ἐπὶν ἢ σέλον ἴσως, ἀπεθνήσκουσι.

CELS. I B I D E M.

Item pus expuisse in hoc morbo, deinde ex toto spuerè defuisse, mortiferum est.

Aa 5

H I P

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 30.

Ὅμοιοι(ε) ὑμῶν οὐδὲν ἰσχυρὸν ἐξείφνης ἐν τῇ κεφαλῇ,
 καὶ τὸ ἄρμα ἄφανοι κέντην καὶ ῥέχουσιν, ἀπίθεται ἐν
 ἐπὶ ἡμέρησιν, καὶ μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ. 51 Σκοπιὴν δὲ ῥῆθ' καὶ
 πῶς καταστάσιαι τῶν ὀφθαλμῶν ἐν πύσιν ἵπποισιν. καὶ ἂν π
 φαίνεται ἔμφρακτορῶν τῶν βλεφάρων τῶν λούκων μὴ ἐν ἀφῆροίσι
 εἶσιπ' ἢ ἐν φασμακτοροίσι, φλαύων τ' σημεῖον καὶ θανάτους
 εφόδρα.

C E L S. I B I D E M.

Cui verò sano subitus dolor capitis ortus est, dein som-
 nus oppresserit, sic ut stertat neque expurgiscatur, intra
 septimum diem pereundum est: magis si eum alvus cita
 non antecesserit, si palpebrae dormientis non coeunt, si
 oculorum album apparet. Quos tamen ita mors sequitur,
 si id malum non est febre discussum.

Π Ρ Ο Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ.

Οἱ δὲ ὑδρωπῆς οἱ ἂν τῶν ὀξέων νοσημάτων, πέντες καὶ.

C E L S. I B I D E M.

At aqua inter cutem si ex acuto morbo coepit, ad sani-
 tatem raro perducitur.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 34.

Ταῖσιν ὑδρωπικῶσι βῆξ ἐπιχρωομένη, κακόν.

C E L S. I B I D E M.

Aequè in ea [aqua inter cutem] quoque tussis spem
 tollit.

H I P P O C R. Aph. sect. 5. art. 7.

Ὅμοιοι(ε) δὲ πίντε καὶ εἴκοσι ἐπέων γίνεται [τὴν ἐπιληπτικὰ],
 πύσιν οἱ τὴν πύσιν ἐπιληπτικὴν.

C E L S. I B I D E M.

Morbus quoque comitialis post annum quintum & vige-
 gesimum ortus, aegrè curatur.

H I P P O C R. Aph. sect. 4. art. 24.

Δυσανπερία καὶ ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἀγξήται, θανάσιμον.

C E L S.

CELS. IBIDEM.

Quin etiam tormina ab atra bile orsa, mortifera sunt.

HIPPOCR. Aph. sect. 6. art. 54.

Τὰ ποδαγγεϊκά τ' ἤρω καὶ τ' φθινοπύρε κινέσται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

CELS. IBIDEM.

Omniq̄ue resolutioni nervorum non idonea tempora sunt hyems & autumnus.

HIPPOCR. Aph. sect. 5. art. 36.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσθη ἡ δὲ οἱ μαστοὶ ἐξ αἰφνης ἰσχυροὶ γίνονται, ἐπιπτεώσκει.

CELS. IBIDEM.

Mulieri gravidæ si subito mammæ emacruerunt, abortus periculum est.

HIPPOCR. Aph. sect. 3. art. 38.

Ἦν γυνὴ μὴ κύβωτα, μηδὲ τετακῆα, γάλα ἔχη, ταύτη τὰ κατεμύωρα ἀλλέλοιπι.

CELS. IBIDEM.

Quæ neque peperit, neque gravida est, si lac habet, à menstruis defecta est.

HIPPOCR. Aph. sect. 7. art. 9.

Ἐπὶ αἵματος ῥύσει τὸ ὑπερφροσυνὴ ἢ καὶ σπασμὸς, κακόν.

CELS. IBIDEM.

Si sanguis profuxerit, deinde sequuta est dementia cum distentione nervorum, periculum mortis est.

HIPPOCR. Aph. sect. 2. art. 43.

Τῶν ἐπιχειρήσαν κ' καταλυομένων, μηδέπω δὲ τεθνηκότων, ὅτε ἀναφίεθρυν οἶσι ἀν' ἀφρὸς ἢ πρὸς τὸ σῶμα.

CELS. IBIDEM.

Neque is ad vitam redit, qui ex suspendio spumante ore detractus est.

HIF-

HIPPOCR. Aph. sect. 4. art. 21.

Ἐπιπορευήματα μέλαινα οἰονεὶ αἷμα μέλαν ἀπ' αὐτομάτῃ ἰόντα
ἢ ἐν πυρετῷ ἢ ἀνεὶ πυρετῆ, κάκιστα.

CELS. IBIDEM.

Alvus nigra fanguini atro similis repentina, sive cum febre sive etiam sine hac, perniciosa est.

HIPPOCR. Aph. sect. 1. art. 16.

Αἱ ὑγραὶ διαταγῆ πᾶσι τοῖσι πυρεταῖοισι ζυμώμεται.

CELS. lib. 3. cap. 6.

Cibus autem febricitantibus humidus est aptissimus.

HIPPOCR. Aph. sect. 4. art. 53.

Ὀκόσσοι ἐπὶ πολὺ βῆχες ξηραὶ βορραῖα ἐρεθίζουσα ἐν πυρετοῖσι κωσάδοισι, ἐ πανὺ διψώδεες εἰσὶ.

CELS. lib. 5. cap. 7.

Si quis autem in hujusmodi febre leviter tussit, is neque vehementi siti conflictatur, neque &c.

HIPPOCR. Aph. sect. 6. art. 52.

Αἱ ἀσφοδελώματα, αἱ μὲν μὲν γὰρ ἰσχυρὰ γινόμενα, ἀσφαλέσταται· αἱ δὲ μὲν ἀσθενέστερα, ἐπισφαλέσταται.

CELS. lib. 3. cap. 18.

Neque ignorare oportet, leviorē esse morbum cum risu, quàm serio infantium.

HIPPOCR. Aph. sect. 6. art. 2.

Τὸ ἐν ὑδρωπικοῖσι τὸ γινόμενον ἐν τῷ σώματι, ἐ ἐρεθίως ὑγιάζονται.

CELS. cap. 21.

Ob quam ne ulcera quidem in his aegris [hydropicis] facile sanescunt.

HIPPOCR. Aph. sect. 5. art. 11

Τὸ πύσμα ἄπερ ἐν ἀσθενέσασσι, βαρὺ ὄζει ἐπὶ τοῖς ἀσθενέσασσι.

CELS.

C E L S. lib. 3. cap. 22.

Quicquid excreatum est, si in ignem impositum est, mali odoris est.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 27.

Εὐνῆχοι ἔ ποδαγελῶσιν. 28 Γυνὴ ἔ ποδαγελᾷ, ἢ μὴ πὲ καταμῦλια αὐτῆς ἐκλίωη. 29 Πᾶς ἔ ποδαγελᾷ πᾶς ἔ ἀφροδισιασμῶ.

C E L S. lib. 4. cap. 24.

Ea [articulorum vitia] rarò vel castratos vel pueros ante feminae coitum, vel mulieres, nisi quibus menstrua suppressa sunt, tentant.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 54.

Τὰ ποδαγελικά ἔ ἤρῳ καὶ ἔ φθισιπόρε κινεί) ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

C E L S. lib. 4. cap. 24.

Quod [ut revertatur dolor podagricus] ferè vere autumnove fieri solet.

H I P P O C R. Aph. sect. 6. art. 17.

Κύσιν ἀφροδίτη, ἢ ἐκίφαλον, ἢ καρδίην, ἢ φρένας, ἢ ἔντέρω πᾶς λεωλῶν, ἢ κχιλίην, ἢ ἤπαρ, θανατώδες.

C E L S. lib. 5. cap. 26.

Servati non potest, cui basis cerebri, cui cor, cui stomachus, cui jecinoris portae, cui in spina medulla percussa est, cuique aut pulmo medius, au jejunum aut tenuius intestinum, aut ventriculus aut renes vulnerati sunt.

*Caetera in aliud tempus propter alias occupationes
rejicienda nobis fuerunt.*

INDEX